2006. március 15., szerda

P6_TA(2006)0092

A 2006. évi tavaszi Európai Tanácshoz való hozzájárulás a lisszaboni stratégia kapcsán

Az Európai Parlament állásfoglalása a 2006. évi tavaszi Európai Tanácshoz való hozzájárulásról a lisszaboni stratégia kapcsán

Az Európai Parlament,

– tekintettel a lisszaboni stratégia félidős értékeléséről szóló 2005. március 9-i állásfoglalására ([1]),

– tekintettel a növekedéssel és a munkahelyekkel kapcsolatos 2005–2008-as integrált iránymutatásokról szóló 2005. április 12-i bizottsági közleményre (COM(2005)0141),

– tekintettel „Közös fellépés a növekedésért és a foglalkoztatásért: a közösségi lisszaboni program" című 2005. július 20-i bizottsági közleményre (COM(2005)0330),

– tekintettel a tagállamok által benyújtott 25 nemzeti lisszaboni reformprogramra,

– tekintettel az „Éves előrehaladási jelentés a növekedésről és a munkahelyekről" című 2006. január 25-i bizottsági közleményre,

– tekintettel a 2000. március 23–24-i lisszaboni, a 2001. március 23–24-i stockholmi, a 2002. március 15–16-i barcelonai, valamint a 2005. március 22–23-i és a 2005. december 15–16-i brüsszeli Európai Tanács elnökségi következtetéseire,

– tekintettel az államfők 2005. október 27-i Hampton Court-i államfői találkozó következtetéseire,

– tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (2) bekezdésére,

Általános megállapítások

1. megelégedéssel jegyzi meg, hogy a felülvizsgált lisszaboni stratégiának a 2005. tavaszi Európai Tanácson elhatározott újjáélesztését a valamennyi tagállam által javasolt, a kiemelt területekre összpontosító konkrét nemzeti cselekvési tervekbe ültették át, amelyek olyan elsődleges fontosságú területekre összpontosítanak, mint a K + F, az innováció és az oktatás; megelégedéssel veszi tudomásul továbbá, hogy mindennek révén európai uniós és nemzeti szinten is tisztázódott a hatáskörök kérdése, és jobban érthetővé vált ez az összetett stratégiai megközelítés, illetve javult az együttműködés e területen;

2. hangsúlyozza ugyanakkor, hogy hatékonyan és gyorsan végre kell hajtani a nemzeti reformprogramokat; valamint hogy a gazdasági növekedés többek között kedvező gazdasági keretet igényel; ennélfogva felkéri a tagállamokat és az Uniót annak megvizsgálására, hogy az adórendszerek, a kutatási és iparpolitikák kellő támogatást nyújtanak-e, és hogy állapodjanak meg egy koherens európai befektetési stratégiában, ami a Bizottság által javasolt négy prioritásra összpontosít, beleértve a kutatást és fejlesztést, az innovációt, az oktatást, az élethosszig tartó tanulást, és szociális szolgáltatásokat, valamint a vállalkozásbarát környezet kialakítását;

3. kitart amellett, hogy a Bizottság négy prioritási területén vállalt politikai kötelezettségek nem egyeztethetők össze a 2007–2013-as pénzügyi perspektívával, amely jelentősen csökkenti a kulcsfontosságú lisszaboni programokra és a költségvetési tételekre javasolt kiadásokat;

A nemzeti reformprogramok és az európai növekedési és foglalkoztatási stratégia

4. hangsúlyozza a belső piac kiteljesítésének fontosságát a négy alapelv (a tőke, az áruk, a személyek és a szolgáltatások szabad mozgása) által biztosított előnyök teljes kiaknázásával; e tekintetben hangsúlyozza, hogy a szolgáltatási irányelv ([2]) elfogadása alapvető fontosságú az EU hatalmas szolgáltatási piacának megnyitása és az erős európai gazdasághoz való hozzájárulás szempontjából, valamint a hosszú távú munkahelyteremtés tekintetében a felülvizsgált Lisszaboni Stratégiának megfelelően;

([1]) HL C 320., E, 2005.12.15., 164. o.
([2]) Javaslat az Európai Parlament és a Tanács irányelvére a belső piaci szolgáltatásokról, 2004.3.5., (COM(2004)0002).

2006. március 15., szerda

5. úgy véli, hogy a versenyképesség és a növekedési szempontok kizárólagos hangsúlyozása hiba lenne, hiszen a lisszaboni stratégia számára nyújtott köztámogatások valódi szociális dimenziót feltételeznek;

6. meggyőződése, hogy a kutatás, az innováció, a vállalkozói szellem ösztönzése, a kis- és középvállalkozások versenyképességének javítása és a megfelelő közlekedési, energiaellátási és telekommunikációs hálózatok kiépítése kulcsfontosságú a lisszaboni stratégia megvalósítása szempontjából, regionális és önkormányzati szinten is;

7. hisz abban, hogy az államháztartások hosszú távú stabilitása és fenntarthatósága a Lisszaboni Stratégiában javasolt célok elérésének előfeltétele; felszólítja az EU-t, hogy az Unió elaprózódott növekedési stratégiáit állítsa össze egyetlen átfogó és átlátható stratégiává, hogy az Európai Unió globális vezető szerepet játszhasson az új generációs termékek és termelési módszerek terén, ötvözve az információs és kommunikációs technológiát a forráshatékony technológiákkal a fenntartható fejlődés érdekében;

8. üdvözli, hogy nemzeti cselekvési terve keretében számos tagállam terveket dolgozott ki a köz- és a magánszféra partnerségek számára akár a kutatás, akár a felsőoktatás, és más ágazatok terén;

9. kiemeli az egyre keresettebb ökológiai innovációk és a környezetkímélő technológiák által a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés terén nyújtott lehetőségeket, valamint azt, hogy milyen kedvező hatással lenne a foglalkoztatásra, ha a munkaerő helyett az forrásfelhasználásra és a környezeti ártalmakra vetnék ki az adóterheket; kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy térképezzék fel jobban ezeket az összefüggéseket és csökkentsék a környezeti szempontból kockázatos megoldások alkalmazását;

10. tudomásul veszi az integrált iránymutatásokkal kapcsolatos eltérő nemzeti megközelítéseket a nemzeti reformprogramokon keresztül, de úgy véli, hogy szükség van egy, a nemzeti reformprogramok alapjául szolgáló közös struktúra létrehozására, mely a tagállamok szintjén lehetővé teszi a javasolt cselekvések hatékonyabb összehasonlító elemzését, európai szinten pedig az elért eredményekről szóló nyílt és építő jellegű párbeszédet;

11. hangsúlyozza, hogy a környezeti kihívások kezelésével kapcsolatos intézkedések késleltetése vagy elmulasztása valószínűleg magasabb – az életminőségre és a jövő generációinak pénzügyi terhére nézve kedvezőtlen hatásokkal járó – költségeket fog előidézni; ennélfogva felhívja a Bizottságot, hogy fokozottabban azonosítsa a tagállami és közösségi szintű tétlenségből adódó költségeket, és fokozottabban vegye figyelembe a megelőzés pozitív hatásait;

12. hisz abban, hogy a nemzeti parlamentek a nemzeti célok megvitatásának, legitimizálásának és közlésének, valamint a nyilvános vita elősegítésének megfelelő fórumai a nemzeti reformprogramok meghatározásához; felszólítja az Európai Tanácsot és Bizottságot, hogy közösen határozzák meg az egyszerűsítésre vagy kodifikációra szoruló jogszabályok azonosítására vonatkozó egyértelmű eljárásokat; ezen túlmenően felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő egy, az Európai Parlament által elfogadandó javaslatot egy olyan stratégiára vonatkozóan, hogy miként és hol kell alkalmazni az együttszabályozási és önkéntes megállapodásokat;

13. felszólítja a tagállamokat az európai uniós jogszabályok gyors és pontos átültetésére, valamint a nemzeti reformprogramok hatékony végrehajtására, beleértve az időben történő tájékoztatást is, melynek révén az Európai Parlament nyomon követheti a folyamatokat; úgy véli, hogy ezen intézkedések költségvetésre gyakorolt hatásait értékelni kell; kéri a valóban független hatástanulmányok elkészítését és az érintett szereplők jobb bevonását;

14. hangsúlyozza az igényt az uniós jogalkotás egyszerűsítésének és konszolidációjának felgyorsítására és fokozott erőfeszítések megtételére az uniós jogalkotás jobb szabályozása, gyors átültetése és helyes végrehajtása érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra a jogalkotás tökéletesítésére irányuló 2003-as intézményközi megállapodás hatékony végrehajtását, ideértve az érdekeltek közötti megfelelő konzultációs mechanizmus prioritást élvező kiépítését;

15. üdvözli az európai, nemzeti és regionális szintű, különböző intézményi gazdasági és szociális szereplők felelősségeinek és hatásköreinek egyértelművé tételét, és úgy véli, hogy ez elengedhetetlen a felelősségérzet kialakítása, valamint az érintettek láthatósága és elszámoltathatósága szempontjából; hangsúlyozza, hogy a polgárok megnövekedett bizalmának alapja a szilárd intézményi keret; úgy véli, hogy ki kell emelni és meg kell osztani a konkrét sikeres tapasztalatokat, valamint ösztönözni kell a helyes gyakorlatok megosztását; hangsúlyozza mind az egyértelmű végrehajtási határidők és célkitűzések megállapításának, mind a hatékony ellenőrzési rendszer jelentőségét; tisztességes piaci versenyt pozitív elemként értékeli az európai versenyképesség, valamint a magas jóléti és szociális normák javításában;

16. hisz abban, hogy egy jól működő belső piac, valamint – a 25 tagállamon belül – a szociális és környezeti normákat óvó, jól működő munkaerőpiac létfontosságú Európa versenyképessége, gazdasági növekedése és a munkahelyteremtés szempontjából; felszólítja a tagállamokat, hogy a lehető leggyorsabban tegyenek lépéseket a munkavállalók és egyéb polgárok EU-n belüli teljes mozgásszabadsága felé, valamint minden szempontból elkötelezetten támogassák a minőségi munkavégzést; különös fontosságot tulajdonít továbbá a szegénység elleni erőteljesebb fellépésnek és a társadalmi beilleszkedés támogatásának;

17. mély aggodalommal tölti el, hogy egyre több nemzeti kormány hoz, vagy már hozott a nemzeti ipart és vállalatokat előnyben részesítő védintézkedéseket; úgy ítéli meg, hogy ezek az intézkedések támadást jelentenek a belső piac alapelvei ellen, mivel akadályozzák más tagállamok állampolgárainak letelepedési jogát, valamint a tőke szabad mozgását a Közösségen belül; felhívja a Bizottságot, hogy sokkal határozottabban és egyértelműbben lépjen fel a belső piac védelmében az energia- és pénzügyi szolgáltatások terén is;

18. hisz abban is, hogy az üzleti lehetőségek kis- és középvállalkozások számára történő megnyitása új lehetőségeket teremt arra, hogy a fiatalokat bevonják a vállalkozásba, megerősítsék az innovációs rendszereket és ösztönözzék a magánszektor befektetéseit a kutatásba és fejlesztésbe;

19. kéri, hogy a nemzeti reformprogramok értékelésekor és bemutatásakor, valamint a Bizottság és a Tanács lisszaboni stratégiával kapcsolatos dokumentumaiban használjanak releváns mutatókat a környezetre gyakorolt nyomást illetően;

20. megjegyzi, hogy a mutatók kérdése a politikák értékelésén kívül azok nyomon követése szempontjából is kulcsfontosságú, nemzeti és európai szinten egyaránt;

21. úgy véli, hogy az Európai Unió nem rendelkezik olyan alapvető adatokkal, amelyek segítségével összehasonlíthatja saját átfogó gazdasági, környezeti és szociális helyzetét más régiók és országok helyzetével, és felkéri a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat ilyen áttekintésekre;

22. felkéri a Bizottságot, hogy gondoskodjék az európai strukturális alapoknak a lisszaboni prioritásokhoz illeszkedő felhasználásáról, valamint hogy módszeresen kísérje figyelemmel az európai régiók teljesítményét a lisszaboni célok megvalósítása szempontjából; ezek az információk és statisztikai adatok lehetővé teszik a régiók számára, hogy hasznos viszonyítási pontokat találhassanak, melyeket követve kialakítható a legjobb gyakorlat;

23. emlékeztet arra, hogy a transzeurópai közlekedési hálózat befejezése létfontosságú szerepet fog játszani a lisszaboni menetrendben megállapított célok teljesítésében, valamint hogy e növekedés támogatása érdekében az EU-nak sürgősen szüksége van hatékony, környezetbarát, fenntartható – a vasúti, a közúti, a belvízi és a tengeri közlekedésre, valamint a kikötőkre és repülőterekre is kiterjedő – közlekedési hálózatokra; ennélfogva felszólít minden érintett felet arra, hogy biztosítsa, hogy a transzeurópai közlekedési hálózat befejezése valósággá váljon;

24. helyteleníti azt a tényt, hogy az Európai Tanács csökkenteni kívánja a következő pénzügyi perspektívában a Parlament által kért transzeurópai hálózatokra vonatkozó előirányzatokat; javasolja a Galileo rendszer közeledő elindításából eredő lehetőségek kihasználását a villamosenergia-forgalom kezelésének javítása érdekében, ami egy, a torlódást megelőző villamosenergia-díjrendszer fokozatos bevezetését teszi szükségessé, amely révén a felhasználók a mobilitás tényleges árát fizetik meg;

2006. március 15., szerda

Elöregedő népesség: demográfiai kihívások

25. megállapítja, hogy azon túlmenően, hogy társadalmaink számára új lehetőségeket biztosít, a megnövekedett várható élettartam könnyedén generációk közötti feszültségeket idézhet elő a szociális biztonsági és nyugdíjrendszerek finanszírozási problémája miatt, ami az inaktív lakosság gyors növekedésével és az aktív lakosság csökkenésével vagy – legjobb esetben – stabilizálódásával függ össze; elismeri, hogy minden egyes tagállamnak önállóan kell döntenie szociális biztonsági és nyugdíjrendszeréről; megállapítja, hogy az alacsony gazdasági növekedés, a túlzott eladósodás, és a magas munkanélküliség drámai módon kiélezi e demográfiai kihívást; arra a következtetésre jut, hogy a demográfiai változás negatív következményeinek minimálisra csökkentéséhez elengedhetetlen a lisszaboni stratégia teljes végrehajtása a magas szintű foglalkoztatottság és termelékenység, az innováció és az egészség előmozdításán alapuló befogadó társadalom létrehozása érdekében;

26. úgy ítéli meg, hogy a demográfiai változások új és kibővített oktatási és szociális infrastruktúrát igényelnek mind a fiatalok, mind az idősek számára, amelybe beletartozik az élethosszig tartó tanulást, az elfogadható áron kínált gyermekgondozást, betegápolást és idősgondozást szolgáló létesítmények növekvő száma; emlékezteti a tagállamokat 2002. évi barcelonai Európai Tanács ülésén vállalt azon kötelezettségükre, hogy 2010-ig a 3 éves kor alatti gyermekek több, mint 33 %-a számára bölcsődei helyeket, 3 éves kortól az iskolaköteles korig pedig a gyermekek 90 %-a számára óvodai férőhelyeket biztosítanak;

27. emlékeztet arra, hogy a szociális állam modernizálása az EU egész területén politikai kényszer; kitart amellett, hogy ugyanilyen fontos gazdaságaink szociális dimenzióit – a szociális jogokat, védelmet és a társadalmi párbeszédet – annak középpontjába állítani, hogy miként biztosítható az emberek számára a gazdasági változásokkal való magabiztos és könnyed szembenézés; megerősíti, hogy a reformokat a rugalmasság és a munkahely biztonsága (rugalmas biztonság) közötti egyensúllyal kell ötvözni és alátámasztani;

28. azon a véleményen van, hogy az európai társadalomnak meg kell ragadnia azt a lehetőséget, hogy felhasználja az idősebb polgárok generációjának szakértelmét és tudását; ennélfogva felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki „aktív öregedési stratégiákat”, beleértve az idősek integrációját megkönnyítő intézkedéseket és a munkából a nyugdíjazásba való fokozatosabb átmenetre irányuló ösztönzőket; kéri a Bizottságot, hogy terjessze a tagállamok legjobb gyakorlatait a nyugdíjazásra történő felkészülés, valamint a szabadon választott új tevékenységek elkezdése terén;

29. a lisszaboni stratégia céljainak elérése érdekében megfelelő intézkedéseket kell hozni az idősebb generációk számára, hogy meg tudjanak birkózni a technológiai innovációkkal, hogy kiszolgáltatott helyzetbe kerülésük és társadalmi kirekesztésük elkerülhető legyen, és növekedjen munkaerő-piaci részvételük;

30. felkéri a Bizottságot, hogy indítsa újra az új munkahelyforrásokra vonatkozó stratégiáját, különösen azáltal, hogy felkéri a tagállamokat a közösségi alapú helyi szolgáltatások, szociális szolgáltatások, személyi szolgáltatások, kulturális szolgáltatások és a környezetvédelemmel összefüggő szakmák támogatására; véleménye szerint a franciaországi „szolgáltatási bónok” mintáját követő, bürokráciától mentes kezdeményezések valószínűleg számos új munkahelyet teremtenek, és valóban felszámolják a nem bejelentett munkát;

31. felhívja a tagállamokat, hogy lépjenek fel erőteljesen annak érdekében, hogy azonosítsák a születési arány növekedésének akadályait, beleértve a munkahelyen kívüli akadályokat is, úgy mint az adópolitikákat, a lakáspiachoz való hozzáférést, valamint a gyermekgondozást és az üzletek nyitvatartási idejét; hangsúlyozza annak szükségességét, hogy támogassák a rugalmas munkaidőt, ami összeegyeztethetővé teszi az emberek számára a munkát és a családi életet, amelynek nem kellene a szakmai előmenetel feladásával járnia, hanem szabad választáson kell alapulnia; hangsúlyozza, hogy az egészséges környezet és az egészség elősegítése általánosságban a hosszú távú gazdasági növekedés és szociális jólét kulcsfontosságú tényezői;

32. hangsúlyozza, hogy – az öregedő népesség kérdése mellett – a generációk közötti szolidaritás alapvető problémája is fennáll mindazon tagállamokban, amelyek a folyó közkiadásokat hitelekből finanszírozzák; kitart amellett, hogy a fenntartható fejlődés fogalmát úgy kell érteni, mint amely kizárja a jövő generációinak megfizethetetlen adósságterhekkel való megterhelését; hangsúlyozza egy olyan hosszú távú perspektíva szükségességét, amellyel elkerülhető a fiatal és a jövőbeni generációk túlzott pénzügyi adósságokkal történő megterhelése;

33. úgy véli, hogy a demográfiai változás egészségügyi szempontjai kiemelkedő fontossággal bírnak, és azok emberi és pénzügyi aspektusaival egyaránt foglalkozni kell; hangsúlyozza, hogy az öregedő népesség miatt az egészségügyi és a tartós ápolási szolgáltatások iránti igény nő; meggyőződése, hogy a hosszan tartó betegségek megelőzésére irányuló intézkedésekbe történő befektetés fontos; emlékeztet arra, hogy minél tovább örvendenek jó egészségnek az emberek, annál tovább maradnak aktívak és annál tovább dolgoznak;

34. úgy véli, hogy Európa demográfiai kihívásainak enyhítése érdekében a bevándorlási politikáknak elő kell segíteniük a migránsok sikeres gazdasági, szociális és jogi integrációját, de felismeri, hogy ez önmagában nem fogja megoldani a demográfiai változással kapcsolatos valamennyi kérdést; úgy véli, hogy a legális bevándorlással kapcsolatos sikeres politika a teljes integráció elérésére törekvő, olyan átfogó és proaktív stratégia végrehajtásától is függ, amely számos szociális, gazdasági és állampolgári intézkedésre, befogadási programra és nyelvi képzésre is kiterjed;

35. megállapítja, hogy a képzett munkaerőt előnyben részesítő bevándorlási politika közvetlen ellenhatásaként gyengül azon harmadik országok gazdasága, ahonnan ezek a képzett bevándorlók érkeznek, és e munkaerőmozgás csak rövid távon oldja meg a demográfiai változásból eredő kihívásokat; rámutat ugyanakkor arra, hogy részletesen fel kelleni mérni a képzett munkaerőt előnyben részesítő bevándorlási politikák hatását a származási országok gazdaságára;

Innováció és kutatás, szellemi tulajdonjogok és élethosszig tartó tanulás

36. úgy véli, hogy az innováció a jólét, a növekedés és a foglalkoztatás megteremtésének egyik sarokköve, erősíti Európa versenyképességét, és hozzájárul a fenntartható fejlődés átfogó politikájának eléréséhez;

37. úgy véli, hogy az EU és a tagállamok költségvetéseinek az európai innovációs és kutatási kapacitás jelentős megerősítésével, valamint az élethosszig tartó tanulás kiterjesztésével – beleértve új pénzügyi eszközök felhasználását is – maradéktalanul meg kell valósítaniuk a lisszaboni stratégiában szereplő prioritásokat; kitart azonban amellett, hogy e politikákat közérdekű területekre kell összpontosítani;

38. bátorítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő olyan kísérleti projekteket a kutatás és fejlesztés területén, amelyek lehetővé teszik egy európai perspektíva megteremtését, és fejlesztik e területen az európai gondolkodást;

39. megjegyzi, hogy a közszektor a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos lisszaboni célok teljesítésével elmaradásban van, és hogy általánosságban véve a magánszektor is messze van attól, hogy teljesítse a GDP 2 %-ának kutatás-fejlesztésbe történő befektetésére vonatkozó célt; ezért felhívja a magánszektort, hogy fokozza erőfeszítéseit a 3 %-os célban meglévő részének teljesítése érdekében;

40. megjegyzi, hogy különösen a középméretű vállalatok nem fektetnek be eleget a kutatásba; felszólítja a tagállamokat, hogy fokozzák a középméretű vállalkozásoknál – és Európában a gazdasági növekedésben és munkahelyteremtésben vezető, 20 millió európai kisvállalkozásnál is – az innovációt ösztönző politikára irányuló erőfeszítéseket; úgy véli, hogy a kis- és középvállalkozások munkahelyteremtő képességének megerősítése szempontjából létfontosságú, hogy a kis- és középvállalkozások jobban hozzáférjenek a hetedik kutatási, technológiafejlesztési és demonstrációs tevékenységre vonatkozó európai közösségi keretprogramhoz (2007–2013);

41. megjegyzi, hogy az a tény, hogy Európa a kutatásban és fejlesztésben elmarad Japán és az Egyesült Államok mögött, különösen a magánszektorban dolgozó kutatók arányában (80 % az Egyesült Államokban, 50 % Európában) meglévő egyensúlyhiányban tükröződik; olyan intézkedésekre szólít fel, amelyek javítják a kutatók mobilitását, és jobb infrastruktúrát biztosítanak annak érdekében, hogy a tudományos pályafutás több diákot vonzzon; kiemeli, hogy az egyetemeknek újonnan létrehozott vállalatokba kell tudniuk befektetni szakértelmüket, és kiegészítő forrásokra tehetnének szert a szabadalmakból és engedélyekből (tőkeszerzési célú engedélyeztetés);

42. intézkedéseket sürget Európa egyetemeinek felszerelésére a legmagasabb színvonalú kutatásnak megfelelően, az egyetemek és az ipari és kereskedelmi ágazatok közötti együttműködés erősítésére, valamint és a kutatási eredmények jobb kommunikációjának, terjesztésének és alkalmazásának biztosítására;

2006. március 15., szerda

43. az élethosszig tartó tanulást szükségszerűnek tartja; annak érdekében, hogy az európai ipar versenyképes maradjon, az élet különböző szakaszaiban az oktatási és képzési rendszer minőségét meg kell erősíteni, valamint meg kell könnyíteni a felsőoktatásba való bejutást; úgy véli, hogy az oktatási és képzési rendszernek azokat a területeket kell megcélozniuk, ahol Európa nem rendelkezik elegendő szakemberrel, és reagálniuk kell a gyorsan változó munkaerőpiac és technológiai társadalom követelményeire és hiányosságaira;

44. felhívja a tagállamokat, hogy elsősorban az alap- és középfokú oktatásból történő kiesés problémájára összpontosítsanak, és javítsanak az oktatás és folyamatos tanulás tekintetében jelenleg meglévő kínálaton; megállapítja, hogy a tagállamok között óriási különbségek állnak fenn;

45. úgy véli, hogy az internetet használók száma folyamatosan emelkedik; azon a véleményen van, hogy az összes európai fiatalnak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy tökéletesen elsajátítsa az elektronikai eszközök használatát; felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy legkésőbb 2010-re az Európai Unió minden diákjának legalább egy számítógép álljon rendelkezésére, az informatika teljes mértékben beépüljön a tantervekbe, és minden iskolában tegyék általánossá a programok befogadását és tényleges használatát;

46. hangsúlyozza a szellemi tulajdonjogokra vonatkozó jelenlegi jogszabályok reformjának szükségességét; megjegyzi, hogy egy-egy szabadalom bejelentésének költségei az EU-ban 37 500 euro és 57 000 euro között mozognak, míg ugyanez az eljárás az Amerikai Egyesült Államokban csak nagyjából 10 000 euro összeget tesz ki, és hogy a szabadalmi eljárások hosszadalmas volta és összetettsége óriási akadályt jelent a kis- és középvállalkozások számára; felhívja a Bizottságot, hogy biztosítsa a szellemi tulajdonjogok megfelelő védelmét, és a lehető leghamarabb nyújtson be a tagállamokban meglévő szabadalmi törvények harmonizálására vonatkozó javaslatot a jogbiztonság fokozása és az innováció elősegítése érdekében;

47. szilárdan támogatja a Bizottság első versenyképességi és innovációs keretprogramját (2007–2013), és hangsúlyozza, hogy a célok, intézkedések és pénzügyi eszközök elválaszthatatlanul kapcsolódnak a lisszaboni stratégia iránti hiteles elkötelezettséghez; felszólítja a Bizottságot, hogy tegye ezt a programot az EU innovációs politikájának sikeres sarokkövévé; hangsúlyozza a versenyképességi és innovációs keretprogram Európai Befektetési Alap által működtetett pénzügyi eszközei megerősítésének szükségességét a kis- és középvállalkozások kockázati tőkével és garanciákkal való finanszírozásának fokozása és tevékenységének a technológia transzfer finanszírozására való kiterjesztése érdekében; emlékeztet arra, hogy a Parlament az innovációt a pénzügyi perspektíva legfőbb prioritásaként azonosította, és felszólítja az Európai Tanácsot, hogy ne hagyja figyelmen kívül ezt a folyamatos ígéretet;

48. megjegyzi, hogy a világ 20 legnagyobb biotechnológiai vállalata közül 19 amerikai és 1 svájci, és az EU nem engedhet meg magának e területen további lemaradást; kéri a Bizottságot, hogy a szubszidiaritás elvét a kutatás területén is alkalmazza, és az alapkutatásokat valamennyi tagállamban támogassa;

Energiapolitika

49. úgy ítéli meg, hogy a következetes energiapolitika alapvető az európai uniós gazdasági növekedéshez és az európai uniós polgárok tartós boldogulásához; különösen arra hívja fel a figyelmet, hogy az energiabiztonság stratégiai felelősséget jelent Európa harmadik országokból származó behozataloktól való függőségének fényében; ragaszkodik ahhoz, hogy a kereslet és a kínálat között fennálló, hosszú távú egyensúly biztosítása érdekében megfelelő intézkedések szülessenek;

50. egyetért az államfők 2005. októberi Hampton Court-i informális ülésének azon következtetésével, mely szerint az ellátásbiztonságra vonatkozó közös stratégiának tiszteletben kell tartania a tagállamok földrajzi, gazdasági, regionális, éghajlati és strukturális különbségeit, támogatnia kellene a piacok további megnyitását az EU-n belül; összhangban kell állnia a fenntartó fejlődéssel és az éghajlatváltozással kapcsolatos kötelezettségvállalásokkal az energiaszektoron belül; és a tagállami cselekvésen túl többletértéket is kell teremtenie;

51. felhívja a Bizottságot, hogy a Hampton Court-i következtetések fényében – amely egy megerősített közösségi energiapolitika kidolgozására kérte fel a Bizottságot – kezdje meg javaslata kidolgozását e témában; felhívja a Bizottságot, hogy határozottabban lépjen fel az energia egyetlen formájától való függőség elkerülése érdekében kellőképpen változatos, versenyképes, alacsony CO_2 kibocsátású és CO_2-t nem kibocsátó energiaforrások és a környezetbarát energiaellátás biztosítása érdekében;

52. felhívja a Bizottságot, hogy határozottan reagáljon a piaci dominancia és a piaci hiányosságok problémáira, ahogyan ez a Versenypolitikai Főigazgatóság által 2006. február 16-án továbbított „ágazati vizsgálat" ismertetésre került, és dolgozzon ki a piaci dominancia és a piaci szabálytalanságok elleni küzdelemről szóló új javaslatokat, amelyek konkrét tevékenységeket és eszközöket is tartalmaznak;

53. kíváncsian várja ezért az Európai Tanács tavaszi ülésszakán az energiával kapcsolatos eszmecseréket, amelyeknek elsősorban az energia- és erőforrás-hatékonyság területén kézzelfogható fellépéseket kellene eredményezniük, elő kellene mozdítaniuk a megújuló energia felhasználását, és hozzá kellene járulniuk üvegházhatást okozó gázok kibocsátása csökkentésének Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott célkitűzéseihez, illetve azok meghaladásához;

54. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem olyan gazdasági és szociális lehetőségeket teremt, amelyek segíthetnek a harmadik lisszaboni pillér, a fenntartható fejlődési stratégia alátámasztásában; úgy véli, hogy a kiotói keret 2012 utáni alakulását most kell aktívan megfontolni annak érdekében, hogy lehetővé váljon a piacok számára a szén költségének figyelembevétele a nagyobb befektetési programokban;

55. ragaszkodik ahhoz, hogy az energia területén folytatott kutatás és fejlesztés, valamint innováció továbbra is elsőbbséget élvezzen; kéri a tagállamok hosszú távú kötelezettségvállalását a kutatásnak és fejlesztésnek nyújtandó magasabb támogatások és az európai energiakutatási térség kialakítása terén; felismeri, hogy az energiafelhasználás területén bekövetkező szemléletváltás révén Európában a jelenlegi energiafogyasztásnak 20 %-kal kellene csökkennie, nem kizárva egyik megközelítést sem;

56. hangsúlyozza ezért, hogy az Európai Uniónak jelentős beruházásokat kell végrehajtania tisztább és hatékonyabb technológiák kifejlesztése érdekében, például a tiszta szén és a szén-dioxid-megkötés, új energiaforrások és az atomerőművek biztonságosságának javítása terén, a technológiai áttörések eléréséhez vezető úton;

57. felhívja a Bizottságot, hogy az Európai Unió jelentős szélenergia-termelési potenciálja ismeretében, amely különösen a tengeri szélnek leginkább kitett partvonalak mentén jelentkezik, aknázza ki ezeket a lehetőségeket;

58. megállapítja, hogy a tiszta széntechnológia energiahatékonysági előnyöknek, a szennyező kibocsátások csökkenésének és új berendezések és rendszerek egész világra kiterjedő piacának jelentős potenciálját kínálja, illetve felhívja az ipart és a hetedik kutatási keretprogramot, hogy valósítsák meg a tiszta szén-energia-rendszerek sikeres bemutatását;

59. további erőfeszítésekre szólít fel annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok végrehajtsák a belső energiapiacra vonatkozóan meglévő jogszabályokat, valamint hogy a megújuló forrásokra, a bio-üzemanyagokra és az energiahatékonyságra vonatkozóan megállapított célok teljes mértékben teljesüljenek; üdvözli az energiahatékonyságról és energiaszolgáltatásokról szóló javasolt irányelvet (COM(2003)0739), és kéri annak gyors és következetes végrehajtását az EU teljes területén;

60. úgy véli, hogy a tisztább és hatékonyabb technológiába történő megnövelt befektetések alapvető fontosságúak, valamint hogy az EU óriási hasznot húzhatna e technológiáknak az olyan országokba történő exportálásából, amelyeket energiafogyasztásuk exponenciális növekedése arra fog kényszeríteni, hogy jelentős összegeket fektessenek a hatékonysággal kapcsolatos fejlesztésekbe;

61. felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy ajánljon fel az energiapolitikára vonatkozó széleskörű együttműködést valamennyi, nagy mennyiségű olajat és földgázt fogyasztó ország, elsőként az Egyesült Államok, Japán, Kína és India számára; azon a véleményen van, hogy egy ilyen együttműködés enyhítené az olaj- és földgázárazással kapcsolatos feszültségeket, különösen ha a magatartási kódex nem csupán a nagyobb termelőrégiók közötti rivalizálásokat zárná ki, hanem ugyanakkor – az energiatakarékosság, energiahatékonyság és a környezetbarát energiaforrások tekintetében – a legjobb technológiák cseréjéhez is vezetne;

2006. március 15., szerda

62. emlékeztet arra, hogy Európának világszerte elismert szaktudás áll rendelkezésére az atomenergia területén, amely terület lehetséges megoldást jelenthet az energiafüggőségre és az éghajlatváltozásra; ez a szaktudás többek között az erőművek hatékonyságához és minőségéhez, illetve a leállítási folyamatokhoz (a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség szóhasználatában „környezetbarát leállítás") kapcsolódik;

63. elismeri az atomenergia jelenlegi szerepét az energiamix lényeges elemeként a biztonságos villamosenergia-ellátásban, illetve a becslések szerint évente 312 millió tonna CO_2 (az üvegházhatást okozó gázok EU-s összkibocsátásának 7 %-a) elkerülésében; rámutat arra, hogy aktuális becslések az EU CO_2-kibocsátásának 12 %-os növekedését jósolják 2020-ra, ami messze van a 8 %-os kiotói csökkentési célkitűzéstől;

64. tudatában van annak, hogy a hosszú távú energiabiztonság nem lehetséges a megújuló energiák gazdaságilag és ökológiailag helytálló fejlesztése nélkül; felszólítja a Bizottságot, hogy hozzon létre piacalapú ösztönzőket a megújuló energiák lehető leggyorsabb gazdaságossá tétele érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a hidrogén, mint környezetbarát és fenntartható energiaforrás használatának elterjedését; valamint tervezzen hosszú távra, hogy csökkentse a politikailag instabil exportáló országoktól való függést; tudomásul veszi, hogy a megújuló energiaforrások technikailag korlátozott mértékű energiaellátást tesznek lehetővé;

65. ösztönzi a Bizottságot, hogy az energiakérdést – annak értékelése során – különböző szempontokból vizsgálja, úgy mint energiamix, piacalakulás, befektetések, kutatásfinanszírozás, valamint a tagállamok közötti információcserét biztosító rendszer kidolgozásának és fejlesztésének lehetősége;

66. úgy ítéli meg, hogy a tagállamok infrastruktúrái közötti kapcsolódási pontok hiánya az egységes piac akadályát képezik, és felszólítja a tagállamokat, hogy e probléma kezelése érdekében építsék ki a transzeurópai energiahálózatokat; úgy véli, hogy a tagállamoknak nemzeti szinten biztosítaniuk kell, hogy területükön az erőművek egyenlően oszoljanak el és a főbb fogyasztói pontokhoz a lehető legközelebb helyezkednek el;

67. érdeklődéssel üdvözli a CARS21 magas szintű csoport integrált megközelítését és következtetéseit, és elvárja, hogy a Bizottság tartsa be a CARS21 által elfogadott menetrendet annak érdekében, hogy időben nyújtsa be a könnyű- és nehézsúlyú járművekből származó szennyező kibocsátások csökkentésére vonatkozó javaslatokat, különösen a járműtechnológia – így például hibridjárművek – fejlesztése, valamint a nyersanyagok széles skálájából nyerhető másodgenerációs bio-üzemanyagok felhasználása révén; felszólítja a tagállamokat, hogy kövessék Svédország arra irányuló kezdeményezését, hogy valamennyi benzinkutat kötelezzenek a bio-üzemanyagok értékesítésére;

68. úgy véli, hogy az európai uniós mezőgazdaság új piacra tehetne szert a bio-üzemanyagok előállításához felhasznált növények termesztésének támogatása révén, ami közvetett módon hozzájárul Európában az élelmiszerbiztonságosság fenntartásához;

69. ugyancsak felhívja a figyelmet az EU-ban létező példákra a biomassza fűtésre és villamosenergia-ellátásra való felhasználása tekintetében, ami a fenntartható fejlődés keretében kiemeli a létező alternatívákra vonatkozó kapacitásokat, valamint az energia, a környezet és a mezőgazdaság összefonódását, ami végső soron a polgárok és életminőségük, valamint az érintett gazdasági ágazatok javát szolgálja;

70. hangsúlyozza a megfelelően működő és nem kirekesztő versenyt biztosító belső piac teljes megvalósulásának fontosságát, valamint az energiapiacok 2007-re megvalósuló liberalizációjának jelentőségét, amint arról a tagállamok megállapodtak;

*
* *

71. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.